



# ZVON

NOVEMBER - LISTOPAD

2022

časopis krajské rodiny v New Yorku

[www.zvon.info](http://www.zvon.info)



**NEZNALOST PÍSMĀ „BIBLE“ JE NEZNALOST JEŽÍŠE KRISTA.** Tento slavný výrok pronesl před více než tisíci lety sv. Jeroným (345–420). Ježíše jsme neviděli v jeho vlastním těle a ani nevidíme v pozemském putování. Setkáme se s ním po své smrti. Zatím se musíme spokojit „jenom“ s tím co nám předpověděly o Synu Božím knihy Starého zákona a potom se mnohem konkrétněji dočteme o Ježíši Kristu v knihách Nového zákona.

Čím více čtu a přemýšlím o životě Ježíše Krista, tím více prožívám a cítím „důležitost a jedinečnost“ svého „malého“ života. Když tak někdy s přáteli uvažujeme o smyslu života a jeho nepředvídatelných kotrmelcích, vidím zde velký rozdíl v argumentech a myšlenkách lidí, kteří v Boha vůbec nevěří a lidí, kteří to vše podpírají vírou v nekonečně milujícího Boha, který se zjevil ve svém synu Ježíši Kristu.

Nedávno jsem se setkal s „novou věcí“. Autor zde silně zdůrazňuje důsledek četby Písma svatého. Důkladná četba Bible má přivést - „musí“ přivést čtenáře k oslavě Božího Syna při mši svaté. Eucharistie – mše svatá je vyvrcholením - setkání člověka s Bohem. Pokud dobře čteme a zkoumáme Písmo svaté, není možné, abychom se nesetkali s Ježíšem ve mši. Tam se nám Boží Syn dává ve svém lidství a božství. Proto je tak mše svatá důležitá v životě každého z nás.

Ale to ještě není konec. Ba právě naopak začátek. Začátek naší mise. To, co jsme viděli, čeho jsme se dotýkali, to, co jsme slyšeli, přinášíme do celého světa jako dobrou zvěst. Dobrou zvěst – poselství, které se ani tak nehlasá slovem jako činem. Tak se my křesťané podílíme na obnově světa, který nám byl dán ke spravování. Daleko lépe bychom měli vidět potřebu lidí ve světě. Proč? Protože tento svět vidíme více a více očima Ježíše Krista. Je to ON, kdo nám dává odvahu vyjít ze svého sobectví, odvahu budovat lepší společnost i navzdory nepochopení a neuznání.

Abych to shrnul všechno dohromady:

Četba Písma svatého nutně vede člověka k účasti na

**MŠI SVATÉ.**

Účast na mši svaté nutně vede člověka k

**OBĚTI – POMOCI DRUHÝM.**

Pokud tomu tak není – mám další námět k přemýšlení, čemu - komu věřím...

VE FOREST HILLS 25. ŘÍJNA 2022  
VÁŠ FR. ANTONÍN

*příjemnou četbu*

# Svätý Ján Damascénský

MV



Dnes si predstavíme posledného z cirkevných otcov, svätého Jána Damascénskeho. Ján Damascénsky (alebo aj Damaský), sa narodil okolo roku 650 v Damasku (Sýria), ktorý bol vtedy významným centrom politickej, svetskej aj duchovnej sféry. Jánovo rodné mesto Damask bolo od roku 635 pod islamskou vládou. Vládnci Umájjovci najskôr veľkoryso tolerujú kresťanských obyvateľov, priznávajú im značné slobody a tiež – pre nedostatok vlastného administratívneho personálu – využívajú kompetencie kresťanskej

hornej vrstvy pre svoj vládny systém. Preto si Jánova rodina dokáže udržať postavenie, ktoré mala počas vlády východorímskych (byzantských) cisárov - Jánov starý otec Mansúr naďalej zostáva najvyšším finančným úradníkom provincie a takisto aj Jánov otec Sargún vykonáva tento úrad. V tom období sa len v centre Damasku nachádzalo 35 až 40 kostolov. Patrili väčšinou melchitskej cirkvi, ktorá je v cirkevnom spoločenstve s východorímskou ríšskou cirkvou a hlási sa k nej aj Jánova rodina.

Jeho rodičia boli teda bohatí kresťania a otec bol veľmi dobročinný. Pomáhal chudobným a vykupoval zajatých. Raz sa medzi zajatými objavil istý mních Kozma zo Sicílie. Jánov otec sa o tom dozvedel a hneď si ho od kalifa vypýtal. Sicíľčan dostal slobodu a stal sa Jánovým učiteľom. Ján sa učil veľmi rýchlo. Po čase sa sicílsky mních utiahol na púšť a Ján začal pomáhať svojmu otcovi v jeho práci. Neskôr prevzal po ňom úrad. Koncom 7. storočia však došlo k zmene kalifov. Nový panovník už nebol naklonený kresťanom.

Vzhľadom na rastúce represálie voči kresťanom sa teda Ján spolu so svojím bratom vydá okolo roku 705 z Damasku do Jeruzalema, stane sa tam mníchom a skompletizuje si svoje teologické vzdelanie pod

vedením jeruzalemského patriarchu Jána V. Najneskôr pred vypuknutím sporu o úcte obrazov (tzv. obrazoborectvo – ikonoklazmus, 726 – 843) ho tento vysväti za kňaza (presbytera).

Odvtedy sa Ján musel viac venovať záležitostiam cirkevného života ako poradca a blízky dôverník jeruzalemského patriarchu a teologický spisovateľ. Radšej by sa bol venoval rozjímaniu a utiahnutému životu, no nebolo mu to dopriate. Stal sa veľmi známym, hlavne v už spomenutom veľkom spore o úcte obrazov.

Ján Damascénsky bol medzi prvými, ktorí v privátnom a verejnom kulte kresťanov rozlišovali medzi adoráciou (klaňaním sa) a úctou: tá prvá sa obracia jedine na Boha, čistého ducha; tá druhá, naopak, môže ako prostriedok použiť aj obraz, ak sa chce obrátiť na toho, kto je na danom obraze znázornený. Toto rozlišovanie sa okamžite ukázalo ako veľmi dôležité vzhľadom na kresťanskú formu odpovede tým, ktorí prísny zákaz Starého zákona ohľadom kultového používania obrazov pokladali za univerzálny a večný. Toto bolo veľkým problémom v diskusii aj v islamskom svete, ktorý prijíma hebrejskú tradíciu absolútneho vylúčenia obrazov z kultu. Naopak kresťania v tomto kontexte o probléme diskutovali a našli zdôvodnenie pre uctievanie obrazov.

Píše Ján Damascénsky: „V iných časoch Boh nebol nikdy znázornený na obraze, pretože bol bez tela a bez tváre. Avšak pretože teraz bol Boh vidенý v tele a žil medzi ľuďmi, ja znázorňujem to, čo je v Bohu viditeľné. Neuctievam matériu, ale Stvoriteľa tejto matérie, ktorý na seba túto matériu vzal kvôli mne a rozhodol sa v matérii prebývať a prostredníctvom matérie uskutočniť moju spásu. Preto neprestanem uctievať matériu, prostredníctvom ktorej ku mne prišla spása. Avšak neuctievam ju vôbec tak ako Boha! Ako by mohlo byť Bohom to, čo dostalo existenciu od druhého; to, čo kedysi neexistovalo? Avšak ja uctievam a vážim si aj každú inú matériu, ktorá mi sprostredkovala spásu, pretože je plná svätých síl a milostí. Nie je azda matériou trojnásobne blažené drevo kríža? A atrament a sväté knihy evanjelií nie sú matériou? A spásonosný oltár, ktorý nám poskytuje chlieb života, nie je matériou? A, na prvom mieste, nie sú matériou telo a krv môjho Pána? Alebo musíš poprieť posvätný charakter tohto všetkého, alebo musíš umožniť tradícii Cirkvi uctievať obrazy Boha a Božích priateľov, ktoré sú posvätené menom, ktoré na sebe nesú a z tohto dôvodu na nich spočíva milosť Ducha Svätého. Neurážaj preto matériu: nie je hodná opovrhnutia, pretože nič z toho, čo Boh stvoril, nie je hodné opovrhnutia“.

dokončení v ďalšom čísle

# Podzimní naslouchání

Mirek Konvalina

Director Czech Center New York

Měl jsem dnes obrovské štěstí. Namanul jsem se k padání listů. Kdesi na stráni u jezera v New Jersey. Listy o mně buď nevěděly nebo jim to bylo jedno. Ale viděl jsem vše na vlastní oči:

"Teď ty!" volaly listy, které už byly šťastně dole: "Neboj se, jen to nepusť přímo, ať si nenameleš".

Někdo to vzal takovým slalomem, jiný se roztočil do vrtule, no bylo to jak mistrovství světa v krasobruslení. Nejlépe to šlo dubům, ale to se ví už léta...

Správně na podzim spadnout ze stromu, to samozřejmě není jen tak. Nechcete rozhodně padat jako blbej žalud, namlít si o střechu a skončit v okapu. "Je třeba LETĚT, rozumíš ty trdlo, letět!!! A kdo letí, musí mít také jasno, kdy a kam přistane, že jio... Měly jste na to celé léto!!!"

Je zajímavé, jak se vždy najdou chytráci, kteří to vědí všechno líp. Teda myslím mezi listy... To se pak díváme na ty jejich držkopády s o to větší chutí...

"No hlavně to stihnout a hezky se snést na měkkou trávu za posledního sluníčka, ještě se na zemi ohrát a nespadnout do vody jezera", radí těm menším ty větší. "Tam ty vlny od větru a přistávající kachny a labutě, dejte pokoj... to je strašnej provoz na vysněný důchod takového ke stáru zbarveného listu. Ten celý léto dřel, aby dával stín, produkoval kyslík a ještě vypadal k světu, kdyby se náhodou fotilo..."

"Hele, letos se padalo ještě dobře, příští rok, kdoví, jak to bude..." rozumujou ti až nahoře. Jsou borci, kteří to mezitím napálej přímo do zdi a pak shmijou u paty baráku.

No ale nejlepší je přistát na stole přímo před malířem. To se fakt stalo...loni nebo už předloni? Viděl jsem to namalovaný, jak von se jmenoval, takovej ten, no víš přeci....



# “...proclaim the word; be persistent whether it is convenient or inconvenient...”

Homily on 29th Sunday in Ordinary time  
October 16th, 2022

In Sunday’s Second Reading, Saint Paul describes how God’s Word speaks to us through the words of the Bible. But the “Word of God” is found not only in the Bible. We listen to the Word of God in the Bible in order to receive an even greater gift: the Word of God made Flesh. Opening our selves to this greater gift is one of the chief dynamics of the Christian life.

The very structure of the Mass invites us into this spiritual dynamic. It’s not a coincidence that Holy Mass follows the pattern that it does. The two main parts of the Mass—in the Ordinary Form called the “Liturgy of the Word” and the “Liturgy of the Eucharist”—are not interchangeable. That is to say, the Mass would not make sense if the Liturgy of the Eucharist were celebrated first, and then the Liturgy of the Word. After all, the Word is proclaimed and preached as a preparation for the Word made Flesh.

We see this if we superimpose the outline of the Mass upon the outline of salvation history. Consider what we might call the “first half” of salvation history: the time of the Old Testament. During this long period of time, “God spoke” his Word “in partial and various ways to our ancestors through the prophets” [Hebrews 1:1]. But in the “second half” of salvation history—the time of Christ and His Church—“God spoke to us”, and speaks to us today, “through [His] Son” [Hebrews 1:2], the Word made flesh, who proclaimed to His followers: “Take this, all of you, and eat it. This is my Body, which will be given up for you.”

Catholics are at times accused of being ignorant of the Scriptures. Unfortunately, there are times when this criticism is justified. To that extent, we must dispel our ignorance, for St. Jerome’s words are just as true today as when he lived: **“Ignorance of Scripture is ignorance of Christ.”**

**But if our devotion to Scripture does not lead us to a deeper devotion to the Eucharist, we miss the entire point of God becoming human:** the point of the divine Word becoming flesh and blood. After all, what did God the Son say on this earth that God the Father could not have said from the heavens? Couldn’t God the Father have spoken the Beatitudes from Heaven, rather than Jesus speaking them during the Sermon on the

Mount? Couldn't God the Father have taught His People from Heaven how to pray to Him, rather than Jesus teaching us the "Our Father"? What words had to be spoken by one who is both fully divine and fully human? "Take this, all of you, and eat it. This is my Body, which will be given up for you."

Jesus calls us to the Supper of the Lamb—the sacrifice of the divine Word made Flesh—for two reasons. The second and more ultimate is to give us while on earth a foretaste of what we would experience in the Banquet of Heaven if we were to persevere in the Faith until death.

The first and more immediate reason is to strengthen us through the Eucharist for the difficult work of our vocations within this world. If our devotion to the Eucharist—whether in Adoration, or weekday Mass, or even only our Sunday obligation—does not deepen our Christian service, we're missing an important point of the Word becoming flesh.

In Sunday's Second Reading, St. Paul writes about the nature of the Word of God as found in the Bible. He makes three specific points. First: "All Scripture is inspired by God". Second, Scripture "is useful for" four purposes: "for teaching, for refutation, for correction, and for training in righteousness".

But then St. Paul explains that those four purposes serve a larger, overarching purpose. All Scripture is inspired and useful "so that one who belongs to God may be competent, equipped for every good work."

As faith is meant by God to express itself in a Christian's good works, so Scripture also orients the Christian to good works. As the Word



becomes Flesh in the Eucharist, the Eucharist strengthens the members of the Body of Christ for service in this world. That service aims to call even more persons into the life of the Church, and through the Church's life with Christ, into Heaven

# Ježíš jako vládce a král nerozkazuje

papež František

## Jak Ježíš uskutečnil království?

Jak Ježíš uskutečnil království? Tím že se nám přiblížil a projevil Boží něhu. On je pastýř, o kterém mluví prorok Ezechiel (srov. 34,11-12.15-17). Tento úryvek je plný sloves, která označují péči a lásku pastýře o svoje stádo: vyhledat, ujmout se, vysvobodit z míst, kam se rozprchlo, vyvést na pastvu, dát odpočinek, hledat a přivést zpět ztracenou ovci, obvázat zraněné, posílit slabé, svědomitě pást. Všechny tyto postoje se staly skutečností v Ježíši Kristu: On je vskutku „veliký pastýř ovcí a strážce našich duší“ (srov. Žid 13,20; 1 Petr 2,25).

Ježíš není králem na způsob tohoto světa: pro něho kralovat neznamená rozkazovat, nýbrž poslouchat Otce, odevzdávat se Mu, aby se naplnil Jeho plán lásky a spásy.

## Co žádá Ježíš od každého z nás?

Evangelium nám říká, co žádá Ježíšovo kralování od každého z nás, připomíná nám, že blízkost a něha jsou pravidlem života také pro nás a podle toho budeme souzeni. Naším soudním protokolem bude velké podobenství o posledním soudu z 25. kapitoly Matoušova evangelia: Pojd'te, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připraveno od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst; měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a přišli jste ke mně. Spravedliví odpovědí: kdy jsme tě viděli? A On odpoví: „Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších, pro mne jste udělali“ (Mt 25,34-40).

## Budeme souzeni podle praktické lásky

Spása nezačíná vyznáním Kristovy královské hodnosti, nýbrž napodobováním skutků milosrdenství, jimiž On své království uskutečnil. Kdo je prokazuje, dokazuje, že přijal Ježíšovu královskou hodnost,



protože ve svém srdci udělal místo Boží lásce. Na sklonku života budeme souzeni podle lásky, podle blízkosti a něhy projevené druhým. Na tom závisí, zda vstoupíme či nikoliv do Božího království, tedy naše zařazení na jednu či druhou stranu.



Ježíš nám svým vítězstvím otevřel svoje království, ale závisí na každém z nás, zda vstoupíme. Království začíná teď, když se konkrétně stáváme bližním druhému člověku, který prosí o chléb, oděv, přijetí a solidaritu, katechezi. A pokud budeme onoho bratra a sestru opravdu milovat, budeme podníceni dělit se s ním či s ní o to nejdražší, co máme, tedy Ježíše

a jeho evangelium.

A ani ti, kdo jsou v církvi povoláni být pastýři, nemohou se od tohoto modelu distancovat, pokud se nechtějí stát námezdníky najatými za mzdu. Boží lid má v tomto ohledu neomylný čich pro rozpoznání dobrých pastýřů od námezdníků.

Převzato z webu České sekce Radio Vaticana  
přeložil Milan Glaser  
redakčně upraveno

## BLAHOPŘEJEME



**Brendan Sikorjak** se dožívá 15. listopadu čtvrt století. Milý Brendane, za celou krajanskou rodinu Ti přeji vše nejlepší, Boží požehnání, šťastnou ruku při výběru životní partnerky. A také dobrou práci, která nemusí být “six digit”, ale aby tě bavila a naplnila spokojeností.

Fr. Antonín

## UDÁLOSTI VE ZKRATCE

**28. září** - žhářský útok na katolickou katedrálu provedli demonstranti v kolumbijském hlavním městě. Jednalo se o demonstrující za tzv. právo na potrat, 28. září je totiž od roku 2011 Mezinárodním dnem bezpečného potratu. Právě v zemích Latinské Ameriky se v tento den často konají nepokoje.

**14. října** - obnova kláštera Mar Elian v Karjatainu u Homsu v Sýrii, který zničily milice Islámského státu, je v plném proudu, oznámila to agentura Pro Oriente. Jeho rekonstrukce má podle ní přispět také k dobrým vztahům jak mezi místními křesťanskými denominacemi, tak i mezi křesťany a muslimským obyvatelstvem.

**21. října** - Před Světovým dnem misí, který připadá na neděli 23. října, zveřejnila agentura Fides statistiky, podle nichž počet pokřtěných v katolické církvi narůstá všude na světě s výjimkou Oceánie. Množství kněží a řeholníků na Západě klesá, zatímco v Africe a Asii roste. Uvedená data se vztahují k 31. prosinci 2020. K tomuto dni byla o něco více než sedmina světové populace pokřtěná v katolické církvi, konkrétně počet katolíků dosahoval přibližně 1 miliardy 360 milionů, což je o zhruba 15 milionů více než o rok dříve. Narostla ovšem i samotná světová populace (o zhruba 90 milionů na 7 miliard 667 milionů). To je jeden z hlavních údajů, které vyplývají z výroční zprávy agentury Fides o stavu světové církve.

**22. října** - Kardinál Marcello Semeraro, prefekt Dikasteria pro svatořečení, v zastoupení papeže Františka v Madridu blahorečil dvanáct redemptoristů, šest kněží a šest řeholních bratrů, kteří byli zabiti z nenávisti k víře mezi 20. červencem a 7. listopadem 1936.

**25. října** - President Joe Biden, a professed Catholic, must end his “single-minded” abortion extremism and see the humanity in unborn children, the U.S. bishops have said. They said abortion’s impact is “tragic” and urged the president to support mothers. “The president is gravely wrong to continue to seek every possible avenue to facilitate abortion, instead of using his power to increase support and care to mothers in challenging situations,” Archbishop William Lori of Baltimore, chair of the U.S. Conference of Catholic Bishops’ Committee on Pro-Life Activities.

**25. října - 27. listopadu** - je v pražském Klementinu zdarma k vidění vzácný ilustrovaný rukopis Codex pictoricus Mexicanus – dílo českého jezuitského misionáře Ignáce Tirsche (1733–1781), ve kterém zachytil přírodu i život domorodců v Mexiku a misijní úsilí svých spolubratrů a doprovodil jej popisky v němčině a španělštině. Výstava „Tirsch a ti druzí... Čeští jezuité v Mexiku“ se koná ke stému výročí česko-mexických diplomatických vztahů ve výstavním sále Galerie Klementinum.

# ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V LISTOPADU 2022

datum	úmysl	dárce
2.11.	Za zemřelého manžela Mojzíra Otýpku	Helena Otýpka
6.11.	Za zemřelého Zdenka Nehybku	rodina Nehybková
11.11.	Za + Jiřího Smrčku a jeho bratra Josefa	Božena a Petr Smrčka
13.11.	Za zemřelého Msgr. Arthura Valenzano	manželé Hnízdovi
16.11.	Za + Dr. George Svejdu a manželku Hanu	manželé Hnízdovi
18.11.	Za zemřelého manžela Petra Bunžu	Greta Bunža
20.11.	Za Annu a Jiřího Kořeňovských a dceru Marii	B. a J. Kowalykovi
23.11.	Za Mirka Sáblíka	manželé Hnízdovi
24.11.	Za zemřelého Tonda Kočicu	Helena Kočica
27.11.	Za zemřelé rodiče Bunžovy	Helena Otýpka
30.11.	Za zemřelou Ivanku Kowalyk Berger	B. a J. Kowalykovi

## BLAHOPŘEJEME

v listopadu oslaví narozeniny: Greta Bunža 7. listopadu, Marek Polášek 10. Elena Vraštiak 13. listopadu, **Brendan Sikorjak 15. listopadu**, Marcela Škrkoňová 18. listopadu, Marek Hnízda 27. listopadu, Barbora Valerio 27. listopadu, Jan Bartuněk 27. listopadu, Josef Brettl 27. listopadu, Jackie Broz 29. listopadu, Marcel Wartownik 29. listopadu, Mary Soyka 30. listopadu, Renata Krškova 30. listopadu.

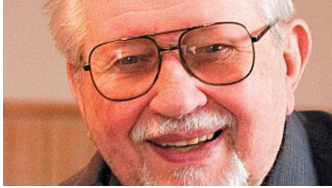
## DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Greta Bunža, Helen Otýpka, manželé Murarikovi, Mirka Plzak. Jana Brotankova, Marcela Skrkon.

## MODLITBY ZA ZEMŘELÉ

O modlitbu za zemřelé v měsíci listopadu požádali: Jane D. Brotánek, Marcela Škrkoňová. Pokud budete chtít pošlete mně seznam zemřelých za které se budu společně s vámi modlit zvláště v tomto měsíci při kterém vzpomínáme naše drahé zesnulé.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375  
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959  
E-mail: [zvonnews@gmail.com](mailto:zvonnews@gmail.com) web: [www.zvon.info](http://www.zvon.info)  
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1<sup>st</sup> Ave a 66<sup>th</sup> St.) <http://www.luxnewyork.net>



Své dětství v letech 1922 až 1927 trávil v malé vesničce Skočice v blízkosti Vodňan. Tam nasál tradice prostého života, které dříve lidé přenášeli z generace na generaci jako trvalé ověřené hodnoty. Již v mladém věku vstoupil do skautu a zůstal mu věrný po celý život. Poprvé byl zatčen gestapem, když mu bylo 19 let. V roce 1940 totiž gestapo prohledalo skautskou klubovnu jeho oddílu, kde našlo brožury a knihy s protinacistickými hesly. Fořta zatklí, vyslýchali tak, že přišel o zub, nutili ho udat jeho kamarády. Pak ho odvěkli do budějovické věznice. Ještě téhož roku jej nečekaně propustili. Zkušenost z vězení ho utvrdila v rozhodnutí stát se knězem.

Nastoupil do semináře, ale na podzim 1942, kdy se nacistům už zoufale nedostávalo pracovních sil v těžkém průmyslu, odvezli Karla Fořta a jeho přátele na nucené práce do železáren Hermanna Göringa v Linci. Při práci v továrně se v závěru roku 1944 setkal s nacistickým vůdcem Adolfem Hitlerem, který tehdy přijel do železáren s filmovým štábem, aby ukázal Němcům, že výroba jede i po náletech na plné obrátky a konečné vítězství je na dosah. „Vypadal jako mumie, bez výrazu, byl úplně bledý, měl kamenný obličej. Zřejmě už věděl, že končí a že všechno je jen propaganda, která na věci nic nezmění,“ vzpomíná Karel Fořt. Po válce pokračoval ve studiu teologie a v roce 1948 byl vysvěcen na kněze. Nastoupil na faru do Vimperka a jezdil na motorce nebo na lyžích do zapadlých šumavských vesnic, kde pomáhal nově příchozím Čechům i německým lesníkům, které ještě komunisté nevyhnali.

Pomáhal také některým lidem s odchodem přes hranice. Ve vypjaté atmosféře konce 40. let už se tak o Fořta a jeho přátele zajímala Státní bezpečnost. V roce 1950 dostal varování, že se blíží jeho zatčení kvůli vykonstruovanému obvinění. Na motorce, kterou pak ukryl v lese, odjel ke státní hranici a proplížil se na německé území. První měsíce strávil v uprchlickém táboře Valka u Norimberka. Nakonec se rozhodl odejít do Alžírsko, které bylo tehdy ještě pod francouzskou správou. Ještě za svého působení v Africe jezdil Karel Fořt do Mnichova, kde navštěvoval svého přítele, kněze a redaktora rádia Svobodná Evropa Alexandra Heidlera. Zamířil tam i po odjezdu z Afriky. V Mnichově se staral o české emigranty a sloužil v kostele sv. Štěpána mše v češtině. V Německu postupně vybudoval síť českých center. Když Alexander Heidler v roce 1980 zemřel, přešel Fořt na jeho místo do Rádia Svobodná Evropa jako Otec Karel, kde měl na starosti pořady o náboženství a přímé přenosy české bohoslužby. Po roce 1990 žil střídavě v kněžském domově v Českých Budějovicích a v Mnichově na české faře. Zemřel 21. ledna 2014 v Českých Budějovicích ve věku 92 let.